

[Ministeren for skatter og afgifter]

Jeg forventer ikke, at jeg kan gøre indtryk på hr. Hagen Hagensen ved at fremføre mine argumenter for fremgangsmåden en gang til, men jeg vil gerne understrege, at jeg mener, at det var en ikke alene korrekt, men også hensigtsmæssig måde at handle på.

Hr. Hagen Hagensen har selvfølgelig ret, når han siger, at problemerne er til stede for alle andre, hvis et flertal i folketinget ønsker at fastholde forhøjelsen på de 500 kr., for så er alle de skattekort, der udsendes nu, forkerte. Det er fuldstændig korrekt, dér kommer vi til at stå over for et problem, som vi må se hvordan vi i givet fald kan løse. Men jeg vil alligevel stadig væk tillade mig at sige: lad os nu se, hvordan det udvikler sig, når vi kommer i gang med de politiske drøftelser om dette forslag og får det vurderet i den sammenhæng, hvori det bør vurderes; så er det muligt, at vi alligevel kan finde en fornuftig og rimelig løsning på det i overensstemmelse med det, regeringen har lagt frem.

Jeg kan sige til hr. Ellemann-Jensen, at det er korrekt, at forhøjelsen på de 500 kr. blev indført i forbindelse med augustforliget i 1976, men videreførelsen af forhøjelsen var en konsekvens af den beslutning, som bl. a. Danmark var med til at træffe i EF, og jeg vil endnu en gang understrege, at der er tale om en ekstraordinær forhøjelse, og at det, man nu faktisk lægger op til, er, at denne ekstraordinære forhøjelse skal gøres ordinær. Det er – synes jeg nok – en lidt principiel beslutning at træffe.

Hr. Rahbæk Møller havde nogle kommentarer til den argumentation, jeg havde brugt vedrørende relationerne mellem det at forhøje procenten og nedsætte personfradraget. Jeg kan kun sige, at hr. Rahbæk Møllers argumentation viser, at der tilsyneladende er nogle misforståelser med hensyn til, hvordan disse ting hænger sammen. Jeg skal ikke gentage mig selv, men vil bede hr. Rahbæk Møller om at studere fortrykket, når det foreligger, og her vurdere den argumentation, jeg har fremført. Men under alle omstændigheder vil jeg sige, at det billede, der tegner sig – og det var det, jeg ønskede at give udtryk for – er langt mere nuanceret end det billede, som bl. a. hr. Bernhard Baunsgaard har tegnet.

Hr. Bernhard Baunsgaard var, jeg var lige ved at sige som sædvanlig, kritisk i tonen over for socialdemokratiet – det kan jo af

flere grunde være interessant – med hensyn bl. a. til vores indsats på det skattepolitiske område. Nu ved jeg ikke, hvorfor det absolut skulle hænges op på min person, men lad gå med det. Jeg har forstået hr. Bernhard Baunsgaard på den måde, at hr. Bernhard Baunsgaard ikke ville være med til at anvende det andet såkaldt alternative flertal, som i givet fald skulle have skabt det nødvendige parlamentariske grundlag for at gennemføre skattereformen, som den kom til at foreligge i udspillet fra maj 1978, og at hr. Bernhard Baunsgaard faktisk var enig med mig i det synspunkt, at man ikke kan gennemføre en så altomfattende reform, en så fundamental omlægning, med ét hold af partier og så, når man skal føre en anden politik, henvende sig til andre. Jeg mener, det er et synspunkt, som også hr. Bernhard Baunsgaard har fremført i den aktuelle situation. Derfor synes jeg ikke, at der er baggrund for det angreb, som hr. Bernhard Baunsgaard nu retter mod socialdemokratiet. Hr. Bernhard Baunsgaard ved – det har vi senest tilkendegivet ved de konkrete tanker og ideer, der er lagt frem – at vi vil fortsætte vores bestræbelser på at rydde op i det nuværende system, rette op på skævheder, fjerne utilsigtede virkninger, og at udgangspunktet, grundlaget for vores overvejelser, fortsat er de synspunkter, som var nedfældet i skatteredegørelsen af maj 1978. Jeg forventer, at det radikale venstre sammen med socialdemokratiet vil være med til at gennemføre positiv lovgivning på dette område.

(Kort bemærkning).

**Bernhard Baunsgaard (RV):**

På skatteområdet har socialdemokratiet adskillige udmærkede tanker, og på et eller andet tidspunkt begynder de vel også at stemme efter det i folketingssalen; det har de ikke gjort hidtil.

Aftalen mellem socialdemokratiet og de radikale bar finansloven i 1978. Jeg havde forestillet mig, at vi kunne gennemføre en skattereform på samme måde. I 1978 blev finansloven gennemført sådan, som den var aftalt mellem de to partier, bortset fra en ekstrabevilling til åndssvageforsorgen, som jeg bestemt ikke var ked af at den fik. I det tidligere folketing var jeg parat til at fortsætte den samarbejdslinje, og det fik socialde-